

«ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων, δὲν ἐκλείσθη διὰ παντός» καὶ ὅτι ὑπεράνω τῆς ἐπιστήμης ὁ ὄνειρώδης κόσμος τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς μεταφυσικῆς ἀπλώνει τὴν μαγικὴν του ἀτμόσφαιραν, ἀχανῆ καὶ ἄπειρον διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν δύναμιν νὰ ταινύσουν τὰς πτέρυγας των μέχρις αὐτῆς.

Ὁ μέγας Σκανδιναυὸς ποιητῆς Ἴψεν, εἰς ἓν τῶν τελευταίων αὐτοῦ δραματικῶν ἔργων, τὸν «Ἀρχιτέκτονα Σόλνες», συμβολίζει θαυμασιῶς τὰς ἰδέας τὰς ὁποίας ἐξεθέσαμεν εἰς τὰς γραμμὰς αὐτάς. Ὁ ἀρχιτέκτων Σόλνες συλλομβάνων τὴν ἀπόφασιν νὰ κατασκευάζῃ ἐφεξῆς ἀντὶ ναῶν, μαγικοὺς πύργους, στηριζομένους ὅμως ἐπὶ στερεῶν θεμελίων συμβολίζει τὴν τελευταίαν ἐξέλιξιν τοῦ αἰῶνος. Νέα ὄντως τάσις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας φέρει τὰ πνεύματα πρὸς τὸ μυστήριον καὶ τὴν ὄνειροπόλησιν, ἐνῶ συγχρόνως ὁ θετικισμὸς καὶ ὁ πραγματισμὸς ἐκτείνεται νικηφόρος πανταχοῦ.

Σόλνες. Λοιπὸν Ἰλδα, (ἢ Ἰλδα ἐκπροσωπεῖ τὴν νεότητα καὶ τὴν φαντασίαν) εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κτιζώμεν μαζί.

Ἰλδα, (ὕπομειδιῶσα). Μαγικὰ παλάτια.

Σόλνες. Ναί, ἀλλὰ κτισμένα ἐπὶ στερεῶν θεμελίων.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πρόχειρος ἀπάντησις τοῦ Alfred Musset εἰς τὴν ἐρώτησιν
τί εἶνε ἡ ποίησις ;

Νὰ διώχνη τοὺς συλλογισμοὺς, τὸ νοῦ νὰ συγκεντρῶνῃ
Κε' ἐπάνω 'ς ἄξονα χρυσοῦ νὰ τόνε προσηλώνῃ·
Ἐκεῖ νὰ μένῃ ἀμφιρρεπής, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλίνῃ·
Νὰ κἀνῃ τ' ὥρασι τ' ὄνειρο αἰῶνος νὰ γίνῃ·
Νὰ ἀγαπᾷ τὸ ἀληθινόν, τὸ ὥραστο νὰ λατρεύῃ,
Παντοῦ τὴν ἀρμονίαν των με πόθο νὰ γυρεύῃ,
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά σου ν' ἀγροικᾷ τὸ πνευμά του ὅ,τι λέγῃ·
Μονάχος του νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ γελᾷ, νὰ κλαίῃ·
Ἀπ' τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ἀπ' τὴ ματιά, ἀπ' τὴ λέξι,
Ἀπὸ τὸ μαῦρο στεναγμὸ ἔργο ὡμορφο νὰ πλέξῃ·
Νὰ κἀνῃ ἀπὸ 'να δάκρυο λευκὸ μαργαριτάρι·
Τέτοια ποθεῖ ὁ ποιητῆς 'ς τὸν κόσμον νάχῃ χάρι·
Μὲ τέτοια ὄνειρα περνᾷ 'ς τὸν κόσμον τὴ ζωὴ του,
Αὐτὰ νομίζει πλοῦτη του, αὐτὰ ζητᾷ ἡ ψυχὴ του.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΚΩΝΣΤ. ΔΙΒΙΕΡΑΤΟΣ